

PHẦN III

Mẫn Khuê đẩy xe đưa bà Trâm Anh đi dạo lòng vòng hoa viên của ngôi biệt thự nguy nga.

Ông Tư Đạm đang cắt xén mấy cây kiểng định lần ra phía sau khi thấy bà Trâm Anh. Nhưng chưa kịp vì bà đã lên tiếng:

– Chú xén kiểng đây à ?

Ông Tư Đạm gật đầu và cất tiếng:

– Chào bà chủ!

Bà Trâm Anh đưa ý kiến:

– Chậu kiểng này tôi thấy cần phải uốn lại.

Mẫn Khuê nhăn mặt nhưng muốn bật cười. Chắc chắn ông Tư Đạm phàn nàn trong bụng. Mẫn Khuê biết tính ông nội, ông không thích ai chen vào công việc của ông khi ông đã làm rồi. Nhất là người đó là gia chủ kênh kiệu. Bình thường ông đã làm theo yêu cầu của gia chủ rồi.

Ông trả lời bà Trâm Anh:

– Thế bà muốn uốn theo kiểu nào nữa ?

Rồi ông thông thêm:

– Trước nay ông chủ đã đồng ý với kiểu uốn này rồi.

Giọng bà Trâm Anh như không mấy quan tâm đến nữa:

– Ôi! Nó thích kiểu gì cứ uốn, tôi chẳng muốn biết làm gì. Tôi già rồi, ai làm đẹp thì coi chơi.

Nói xong, bà bảo Mẫn Khuê đẩy bà lại chỗ mấy luống hoa hồng đỏ rực. Bà với tay hái 1 đóa hoa đưa lên mũi ngửi rồi bình phẩm:

– Hoa hồng đẹp kiêu sa, xứng đáng là chúa các loài hoa. Giống các cô gái đẹp là hoa hậu, hoa khôi.

Bà già đau bệnh thế này mà cũng thích bình phẩm cái đẹp, cũng lạ.

Mẫn Khuê im lặng nãy giờ bỗng cất tiếng hỏi:

– Bà thích hoa gì, hả bà ?

– Hoa hồng - chúa tể loài hoa.

Bà Trâm Anh trả lời rồi kiêu hãnh nói tiếp:

– Thời ta còn xuân sắc, biết bao người đàn ông yêu thích và tặng hoa hồng.

Mẫn Khuê trầm trồ:

– Thời xuân sắc chắc bà đẹp lắm hả bà ?

Mắt bà Trâm Anh ánh nét mơ màng:

– Thời xuân sắc là thời đẹp nhất, rực rỡ nhất. Nhưng tất cả đã qua rồi. Bệnh tật thật chán chường... Ta ghét nhất phải ngồi xe lăn thế này.

Mẫn Khuê nhỏ nhẹ xoa dịu bà:

– Thật ra tại bà yếu sức thôi, chứ luyện tập mãi thì bà cũng đi lại được.

Bà Trâm Anh nhăn mặt:

– Ta chán việc tập đi như đứa con nít lắm.

Mẫn Khuê biết bà là người bệnh khó tính, khó động viên. Bà không chịu nghe theo lời khuyên của ai cả, chỉ làm theo ý mình. Bà quyền uy tối thượng nên sợ bị lệ thuộc vào người khác. Mẫn Khuê chăm sóc bà nhưng phải nghe lời bà từng chút. Còn việc thuốc thang thì do Khoa Trung chỉ định. Chỉ những lúc bà mệt là người mới để cho ai làm gì thì làm.

Bà Trâm Anh nói với giọng tiếc rẻ:

– Mi với Khải My sướng thật, tuổi đời xuân sắc tươi đẹp.

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Cô Khải My tươi đẹp chứ cháu chẳng là gì đâu bà.

Không giấu vẻ hãnh diện, bà Trâm Anh khoe khoang:

– Khải My giống ta, cũng yêu hoa hồng rực rỡ. Nó đẹp kiêu sa như hoa hồng.

Mẫn Khuê buột miệng:

– Bởi vậy cô ấy mới làm người mẫu thời trang.

Bà Trâm Anh cười đắc ý:

– Còn phải nói! Ta còn muốn nó làm hoa hậu nữa kia.

Bà Trâm Anh già rồi mà vẫn thích tiếng tăm. Chắc hồi xưa bà cũng háo thắng lắm. Bà nói với Mẫn Khuê:

– Chùng nào ở thành phố tổ chức thi hoa hậu, ta bảo Khải My dự thi.

Mẫn Khuê nói cho vui lòng bà:

– Chắc chắn cô ấy sẽ đoạt giải.

Mắt bà Trâm Anh sáng ngời lên như chính bà là người dự thi và đoạt giải vậy.

May lúc đó tiếng chuông cửa vang lên. Mẫn Khuê phóng ra mở cổng. Người có chiều cao và vóc dáng lý tưởng xuất hiện cùng với ca sĩ Phong Đình.

Giọng Khải My vang lên sắc gọn không biết khen hay chê Mẫn Khuê:

– Mà cũng hay thật! Tao vừa nhận chuông đã có mặt rồi.

Chỉ vào trong, Mẫn Khuê bảo:

– Tôi đang đưa bà đi dạo chơi.

Nói rồi, Mẫn Khuê nhanh chóng đóng cổng và chạy lại chỗ xe lăn của bà Trâm Anh báo cáo:

– Cô Khải My về!

– À! Nó đi biểu diễn thời trang về đó hả ?

Khải My sà xuống phía bà Trâm Anh vờ hỏi:

– Bà khỏe hả bà ?

Bà Trâm Anh chưa trả lời thì cô đã quay qua Mẫn Khuê, la ngay:

– Tối rồi sao không đưa bà vào nhà cho bà nghỉ ngơi, ở đây làm gì ?

Mẫn Khuê phân trần:

– Ở ngoài này thoáng, không khí dễ chịu, tốt chứ có sao đâu.

Khải My trừng mắt:

– Mà mày còn trả lời với tao nữa à ? Mày kiếm chuyện ra đây chơi thì có.

Chăm sóc cho bà già bệnh, làm gì mà đi chơi được. Mẫn Khuê nổi đóa trước câu nói của Khải My nhưng không nói gì.

Khải My lại hoạch hộc tiếp:

– Giờ này đã cho bà ăn uống gì chưa ?

– Bà đã ăn rồi.

Khải My phán gọn:

– Đưa bà vào nhà đi!

Rồi cô quay qua ngọt ngào với bà Trâm Anh:

– Nội vào nghỉ ngơi đi nội.

Bà Trâm Anh gật:

– Ừ. Nội vào nghỉ đây. Già yếu cũng khó ngủ.

– Bảo nó mở tivi cho nội xem.

Mẫn Khuê đẩy xe đưa bà Trâm Anh vào trong. Khải My còn nói với theo:

– Nhớ đấm bóp cho bà nghe chưa!

Nghe nhưng không trả lời, Mẫn Khuê chỉ muốn đi nhanh cho khuất mắt để khỏi nghe những lời lải nhải của Khải My.

Khải My cùng Phong Đình ung dung bước vào nhà.

Phong Đình ngồi ngả người trên xa lông, chân vắt chéo nhìn Khải My pha trò:

– Trông em như 1 vị tướng chỉ huy.

Khải My vênh cằm lên:

– Em chỉ huy luôn anh đó.

Phong Đình nheo nheo mắt với Khải My:

– Thế này thì ai bảo là người mẫu dụ dàng đâu.

Khải My lý giải:

– Ở sà n diễ n, em là người mẫ u dũ u dàng, nhưng về nhà phải có uy với người ăn kẻ ở chứ anh.

Phong Đì nh chậ m chích:

– Đễ tở ra mình là chủ à ?

Khả My nghiê ng đầ u nhìn Phong Đì nh:

– Nế u không làm thế, họ quên em là chủ.

– Lại còn đòi làm chủ với cả anh nữa chứ.

– Không làm chủ sao chỉ huy đượ c anh.

– Anh sợ em luôn.

– Đừ ng sợ! Người ta nói em dữ dằn.

– Nói em dữ cũng đầ u có oan. Em có thua gì bà La Sát đầ u.

Khả My giận đố i:

– Anh nói thế à ?

Phong Đì nh nhéo mũi Khả My:

– Nói thế cũng không phải sao cung ?

Phong Đì nh dành cho Khả My cái hứ dài. Anh lại nói thêm xoa dũ u:

– Nhưng mà không sao, em dữ vẫn là thần tượ ng của tuổi trẻ mà.

Khả My bõ ng gậ t gù:

– Em dữ đễ người giúp việc nể phục tuân lệnh và quan trọng là đễ giữ chồng.

Phong Đì nh chế nhạo:

– Chưa cưới chồng mà đã lo xa rồi.

– Phải lo xa chứ anh. Đầ n ông khó mà tin lắm.

– Em có nói anh không ?

Khả My bũ u môi:

– Tính luôn anh đố .

Phong Đình nhìn Khải My cười bốn cọt:

- Anh nghĩ là gã chồng em, em khỏi giữ.
- Tại sao không ?
- Anh ta được em như gặp tiên rồi. Dám hó hé à ?

Khải My cười khẩy:

- Đúng anh ta không dám hó hé, nhưng em phải luôn cảnh báo anh ta.

Phong Đình buông câu nhận xét:

- Nói chung là em thích chỉ huy và điều khiển chồng.

Khải My thân nhiên giải thích:

- Điều khiển để lái anh ta theo hướng của mình cho dễ làm việc.

Phong Đình tặc lưỡi:

- Em thật là lợi hại. Thế có tính điều khiển anh theo hướng của em không ?
- Anh là người ngoài cuộc.
- Thế anh không là gì của em sao ?

Bằng giọng thân nhiên, Khải My giải thích:

- Chẳng là gì quan trọng cả. Chúng ta thích thì đến với nhau, cùng vui chơi cùng hợp tác làm ăn.
- Và cùng yêu nhau.

Phong Đình tiếp lời Khải My 1 cách trơ tráo. Khải My thích thú bảo:

- Em phải cho "lão" bác sĩ nhà em 1 bài học.

Phong Đình cười phá lên:

- Người ta dạy vợ từ thuở ban sơ mới về. Còn em dạy chồng từ lúc chưa cưới. Hay thật!
- Em phải cho anh ta thấy giá trị của em. Để anh ta tưởng chỉ mình anh ta tài năng, có mảnh bằng bác sĩ.

Phong Đình châm chọc:

– Em mà cũng hơn thua với chồng về tài năng sao ?

Khải My giải thích:

– Em chỉ muốn chứng tỏ cho anh ta thấy tài năng, nếu không sẽ bị hấn khinh thường.

– Ai mà dám khinh thường em.

– Bởi vậy nếu ai khinh thường em thì em sẽ cho biết tay.

Phong Đình chụp bàn tay Khải My siết nhẹ giọng bông đùa:

– Tay em ai mà không biết.

Rồi anh chàng đưa bàn tay nỡn nà của Khải My lên môi hôn đắm đuối.

Khải My ồng ẹo:

– Bàn tay em sẽ làm đẹp cho phụ nữ. Mai một viện thẩm mỹ đi vào hoạt động, anh đưa người thân đến em cắt mi mắt, xăm lông mày cho nhé!

Vuốt mặt mũi Khải My, Phong Đình cười:

– Trước tiên em hãy cắt mi, độn mũi, bơm ngực của em trước để quảng cáo.

Khải My hừ giọng:

– Em đẹp sẵn rồi, khỏi quảng cáo.

Phong Đình xúi giục:

– Vậy em phải trưng bày người mẫu Khải My trước và sau khi giải phẫu thẩm mỹ, anh bảo đảm viện thẩm mỹ của em sẽ đắt như tôm tươi.

Khải My kiêu hãnh trả lời:

– Cần gì trưng ảnh em, chỉ cần để tên người mẫu Khải My là bác sĩ viện thẩm mỹ du học ở Úc về thì các bà, các cô sẽ đua nhau đến làm đẹp.

Phong Đình nháy mắt với Khải My:

– Các ông cũng đua nhau đến viện thẩm mỹ.

Khải My gật gù:

– Đàn ông làm đẹp cũng tốt chứ.

– Anh sợ là quý ông không cắt mắt, cắt mũi mà đến chỉ để ngắm nhìn bác sĩ thẩm mỹ.

Môi Khải My nở nụ cười tươi như đóa hoa hồng rạng rỡ:

– Ngắm nhìn, em cũng tính tiền.

Phong Đình châm chích:

– Xem ra em có nhiều dịch vụ vô tiền quá hả!

– Sống để kiếm tiền mà anh.

– Nghề người mẫu em đủ hái ra tiền rồi.

Khải My bẻ lại Phong Đình:

– Thế còn anh làm ca sĩ đủ rồi, sao còn làm người mẫu quảng cáo ?

Phong Đình cười khì khì:

– Để kiếm nhiều tiền nuôi vợ con chứ em.

– Chưa có vợ con mà lo rồi.

– Em làm vợ anh đi, anh lo tất cả. Em khỏi làm gì cực thân.

Khải My lắc đầu:

– Thôi đi anh, em thích độc lập tự do!

Phong Đình cao giọng hứa hẹn:

– Thì anh để em độc lập tự do.

– Em muốn là ngôi sao nổi tiếng mãi mãi.

– Thì em vẫn là ngôi sao nổi tiếng.

Khải My vặn lại:

– Không là gì sao là ngôi sao nổi tiếng được.

– Ngôi sao giả!

Khải My đấm túi bụi vào vai, vào lưng Phong Đình:

– Anh dám nói em là ngôi sao giả hả ? Chính anh đó.

Phong Đình uốn ngực cải chính:

– Anh là ngôi sao thật trăm phần trăm.

Khải My dài giọng giễu cợt:

– Phải rồi. Sao thật... Thần tượng của mấy đứa con nít.

Ngảng đầu kiêu hãnh, Phong Đình phô 2 hàm răng trắng đẹp, cất giọng khoe khoang:

– Anh là thần tượng ngưỡng mộ của các cô gái, các bà nữa nhé! Em không thấy là mỗi lần anh hát là hàng tá cô leo lên sân khấu tặng hoa, tặng gấu bông cho anh sao ?

Ngừng 1 chút, Phong Đình khoe tiếp:

– Có nhiều cô còn viết thư tỏ tình với anh nữa đó.

Khải My châm chích:

– Hay lắm! Người ta trêu chọc mà anh tưởng thật à ?

– Thật đó chứ ?

– Thật sao không cưới 1 cô đi ?

Choàng tay qua vai Khải My, Phong Đình thì thầm:

– Có em rồi, anh còn cưới ai!

Khải My uốn ẹo trong tay Phong Đình:

– Thôi nghe, đừng bày trò! Anh hãy cưới vợ đi!

– Chưa phải lúc.

– Còn chờ lúc nào nữa ?

– Anh mà cưới vợ thì làm sao anh chịu nổi móng tay ghen của em.

Phong Đình vừa dứt thì Khải My thưởng ngay cho anh 1 cái véo vại vai.

– Biết điều đó! Thử xem anh có chịu nổi cái véo này không.

Ngay lúc đó, Khoa Trung xăm xăm đi vào phòng khách. Thấy cảnh tượng trên, anh khựng lại.

Vô tình Khải My quay ra thấy Khoa Trung, cô bẽn lẽn đỏ mặt nhưng giữ lại được vẻ điềm tĩnh, và hỏi:

- Anh đi đâu đây ?
- Tôi đi tiêm thuốc cho bà.

Khoa Trung trả lời rồi bước đi nhanh. Nếu còn đứng đây, anh biết Khải My sẽ tìm cách hoạch hợ nữa. Thăm khám bệnh cho bà Trâm Anh là nhiệm vụ thường nhật của anh, không cần gì phải giải thích với Khải My.

Khoa Trung đi khuất, Khải My kiêu hãnh giới thiệu với Phong Đình:

- Anh ta là bác sĩ riêng của nội em.

Phong Đình cười khùng khục:

– Vậy thì còn ai hơn nữa. Em là bác sĩ thẩm mỹ, anh là bác sĩ chữa bệnh. 2 người tha hồ hốt bạc nhĩ!

Khải My hỏi khiêu khích Phong Đình:

- Và anh ganh tỵ phải không ?
- Ai thèm ganh tỵ. Anh cũng có cách kiếm tiền chứ bộ.

Ánh mắt Khải My hướng vào trong rồi cô lại nói với Phong Đình:

- Chắc Khoa Trung sắp ra!

Phong Đình nheo mắt:

- Anh muốn tiếp xúc với anh ta.

Khải My lắc đầu:

- Anh hãy về đi, kéo anh ta hiểu lầm!

Ánh mắt nhìn Khải My đầy vẻ mơn trớn, Phong Đình cất giọng chế nhạo:

- Hiểu đúng chứ đâu có lầm.
- Hừ! Anh thật là...

Nói thế chứ Phong Đình cũng đứng dậy ra về. Hôm nay anh và Khải My đã ở bên nhau suốt ngày. Anh theo Khải My chụp ảnh thời trang, Khải My theo anh diễn sô quảng cáo.

– Anh về đây, còn đi diễn mấy tụ điểm ca nhạc nữa.

Khải My vẫn ngồi yên:

– Anh về nhé.

– Em không tiễn anh à ?

– Để em gọi chị Năm!

Vừa nói, Khải My vừa nhấn chuông gọi chị Năm giúp việc.

Trong tích tắc là chị Năm ra tới. Khải My hát mặt bảo:

– Chị tiễn cậu Phong Đình về rồi vào đây tôi bảo.

Phong Đình về, chị Năm đóng cổng xong trở vào hỏi Khải My:

– Cô bảo gì tôi ạ ?

– Chị vào phòng nội tôi gọi con Mẫn Khuê ra đây!

Chị Năm vừa bước đi, Khải My kêu với theo:

– Chị bảo bác sĩ Khoa Trung khám bệnh cho bà xong ghé tôi có chút việc.

– Vâng!

Chị Năm đi rồi, Khải My sửa lại cử chỉ dáng ngồi cho ra vẻ cô chủ đường bộ.

Vừa thấy Mẫn Khuê xuất hiện, Khải My hắng giọng phán lệnh:

– Mà đi pha cà phê tuyệt ngon cho tao với cậu Khoa Trung dùng.

Mẫn Khuê âm ức trong bụng. Khải My gọi cô không muốn ra cũng không được. Ra để cô ta sai vặt. Đây có phải là nhiệm vụ của Mẫn Khuê đâu.

Khải My muốn sai ai thì sai. Đúng là cô chủ thích tỏ quyền lực.

Mẫn Khuê bước đi cũng không yên với cô ta được. Khải My gọi giật Mẫn Khuê lại:

– Tao chưa nói hết đã vội đi!

Quay lại, mắt Mẫn Khuê nhìn thẳng vào Khải My như muốn hỏi xem cô ta muốn gì.

Khải My vênh mặt ra đáp trả cái nhìn của Mẫn Khuê, hách dịch hỏi:

– Mà có biết pha cà phê không đây ? Pha dở là tao đổ đây nhé!

Vô duyên! Thế mà cũng hăm dọa. Mẫn Khuê suýt bật cười trước cái thói hống hách của Khải My. Cũng may cô ta hăm dọa chứ không đòi tát vô mặt Mẫn Khuê.

Làm gì Mẫn Khuê cũng làm được, chẳng lẽ lại không biết pha cà phê ?

Mặc cho Khải My nói, Mẫn Khuê bước nhanh vào trong.

Khoa Trung đi ra cố tình lờ Khải My để về phòng riêng, nhưng cô ta réo lại với giọng ngọt như ướp mấy lít mật:

– Anh ngồi lại đây, em bàn chút chuyện đi.

Khoa Trung cau trán:

– Giữa tôi và cô có việc gì để bàn đâu.

Khải My đổi giọng ngay:

– Anh là vị hôn phu của em mà bảo không có gì bàn à ?

Khoa Trung vẫn đứng yên trả lời Khải My:

– Cho dù tôi có là vị hôn phu thật của cô, tôi cũng không có gì bàn.

– Tại sao ?

– Tôi thấy mọi chuyện cô đều quyết định thì có gì bàn với tôi.

Khải My vẫn ngọt giọng:

– Nhưng em muốn bàn với anh.

Khoa Trung phẩy tay:

– Đừng bàn gì với tôi cả.

Đôi mày tía mỏng được chăm chút kỹ của Khải My nhíu lại:

– Anh ngồi xuống đi, tôi có ăn thịt anh đâu mà sợ.

Khoa Trung hừ giọng:

– Cô mà ăn thịt được tôi thì cô đâu phải người ta.

Khải My hứ dài:

– Vậy anh nói tôi là gì ?

Bực dọc Khoa Trung đáp nhanh.

– Là gì thì cô biết.

– Nói chuyện với anh tức chết đi được.

– Tức chết thì cô đừng nói.

Khải My nhìn Khoa Trung gườm gườm:

– Tôi yêu cầu anh phải nói chuyện nghiêm túc với tôi!

Không thể nhân nhượng với Khải My, Khoa Trung giở giọng khiêu khích:

– Tôi không hiểu tại sao cô lại thích nói chuyện với tôi ?

Khải My cúi kính gắt lên:

– Tôi mà thích nói chuyện với anh ư ? Còn lâu! Vì hoàn cảnh thôi.

Khoa Trung hạ 1 câu:

– Chẳng có hoàn cảnh nào bắt buộc cô phải nói chuyện với tôi.

Như 1 vị chỉ huy, Khải My nghiêm giọng phán lệnh:

– Tôi nói có thì anh phải nghe.

Khoa Trung cựa quậy trên ghế:

– Cô thật là vô lý.

– Anh mới vô lý. Anh là vị hôn phu của tôi mà anh đứng đưng như người ngoài vậy.

Khoa Trung gật đầu khẳng định:

– Đúng, tôi là người ngoài.

Khải My cất giọng lạnh lạnh hỏi:

– Anh đã đính hôn với tôi rồi, anh có biết điều đó không ?

– Chuyện đó là do cha cô và cô đạo diễn, tôi không biết gì cả.

– Không biết thì bây giờ anh nên biết.

Mặt Khoa Trung nhăn lại như quả bóng xì hơi:

– Tôi nghĩ mọi trò đùa nên chấm dứt đi!

Khải My gất giọng:

– Anh lúc nào bảo là đùa. Ba tôi đang thành lập bệnh viện tư cho anh quản lý đó.

Khoa Trung nhún vai phớt lờ:

– Tôi nghĩ thành lập viện thẩm mỹ cho cô quản lý thì đúng hơn.

Choàng tay qua vai Khoa Trung, Khải My ngọt ngào âu yếm:

– Bệnh viện tu do anh và em cùng quản lý. Chúng ta sẽ hợp tác làm giàu.

Khoa Trung rùng mình gỡ tay Khải My ra, nhưng 2 cánh tay trần trắng mịn mềm mại như 2 con rắn càng quấn chặt cổ anh.

Mẫn Khuê bung khay cà phê lên, cố hắng giọng đánh tiếng:

– Mời cô chủ và bác sĩ dùng cà phê!

Khải My quay lại ngượng ngùng quát lên:

– Để đó cho tao! Mày vào phòng lo cho bà ngủ đi! Trời tối rồi, mày có biết không ?

Ấm ức vì Khải My hạch sách, Mẫn Khuê phàn nàn:

– Tại tôi phải pha cà phê cho cô.

Khải My nạt ngang:

– Mày làm chậm như rùa còn lý sự hả ? Đi đi!

Khoa Trung lên tiếng hòa giải:

– Cô ấy phải lo chăm sóc bà, sao cô sai bảo lung tung vậy ?

Khải My kiêu kỳ đốp chát lại Khoa Trung:

– Sai đây tứ là quyền của tôi, anh không được xía vào!

Rồi cô chát vắn anh:

– Anh bệnh nó hả ?

Khoa Trung vội giải thích:

– Tôi thấy cô lạm dụng quyền làm chủ quá. Cô ấy đang chăm sóc sức khỏe cho bà phải làm ở bên cạnh mà cô lại bảo làm chuyện này chuyện nọ.

Khải My nhếch môi gằn giọng:

– Anh nên nhớ, làm đầy tớ là phải làm tất cả.

– Nhưng nhà này cần ai làm việc gì thì ba cô cũng đã quy định rồi.

– Đó là việc của ba tôi, còn tôi thì khác.

Rồi cô đồng dục tuyên bố:

– Ai giúp việc nhà này, tôi sai bảo bất cứ việc gì cũng phải làm. Anh hãy nói cho nó biết như thế.

Cũng may Mẫn Khuê đã đi rồi nhưng không nghe những lời Khải My miệt thị với vẻ quyền uy.

Khoa Trung nóng mũi bảo:

– Cả với tôi, cô cũng làm thế phải không ?

Ánh mắt long lanh nhìn Khoa Trung, Khải My cười mơn với anh:

– Anh khác. Anh là vị hôn phu của em mà! Em đâu dám sai anh.

Khoa Trung đứng lên:

– Cô biết vậy là tốt!

Rồi anh cao giọng đĩnh chính:

– Xin nói rõ, tôi không phải là hôn phu của cô.

Đôi môi màu sô-cô-la áp vào ngực áo Khoa Trung, Khải My cười cười:

– Anh có từ chối cũng không được. Quan khách đã chứng kiến long trọng buổi lễ đính hôn rồi.

– Mặc họ!

Ánh mắt Khải My nhìn Khoa Trung sắc lạnh, còn giọng thì chắc nịch vang lên:

– Anh phải chấp nhận vì đó là điều tốt đẹp cho anh.

Khoa Trung mạnh mẽ đốp chát lại:

– Tự tôi tìm điều tốt đẹp cho mình, chứ tôi không thích ai ban bố đâu.

Khải My khinh khỉnh:

– Anh mà làm được gì chứ ? Nếu ba tôi không cuu mang anh thì anh cũng chẳng làm được bác sĩ ở cái nhà này. Hừ!

– Không làm ở nhà này thì tôi làm ở nhà khác.

Nói rồi, Khoa Trung bước nhanh ra ngoài, bỏ lại Khải My với 1 núi tức tối đè lên.